

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/7/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3716205722
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 02. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3716205722.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudcov JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Radoslava Svitanu, PhD. v spore žalobcu: U., zastúpeného P. proti žalovanej: Z., o zaplatenie 90,23 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica, č.k. 7C/174/2016-32 zo dňa 26. októbra 2016, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu a nepriznal žalovanej náhradu trov konania. Žalobou sa žalobca domáhal voči žalovanej zaplatenia 90,23 eur spolu so zmenkovým úrokom vo výške 0,06 % denne vyčísleným vo výške 298,89 eur, so zmenkovým úrokom vo výške 0,06 % denne zo sumy 210,23 eur od 19.03.2016 do zaplatenia, so 6 % ročným úrokom zo zmenkovej sumy vyčísleným vo výške 81,33 eur, so 6 % ročným úrokom zo sumy 210,23 eur od 19.03.2016 do zaplatenia a zmenkovej odmeny vo výške 1/3 % zmenkovej sumy (teda 1,83 eur) z titulu, že ako indosatár je nadobúdateľom všetkých práv zo zmenky, ktorú vystavila žalovaná dňa 29.06.2011 a indosantom bola spoločnosť K., s.r.o. Žaloba bola uplatnená procesným postupom podľa nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007 z 11.07.2007, ktorým sa ustanovuje európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu (ďalej len „nariadenie č. 861/2007“). Svoje zamietavé rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil zistením, že zmenka má pôvod v spotrebiteľskom vzťahu (§ 52 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka), a to v zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX, ktorú žalovaná uzavrela dňa 29.06.2011 so spoločnosťou K., s.r.o., a ktorej súčasťou boli Všeobecné podmienky poskytnutia úveru, kde podľa bodu 13 na zabezpečenie peňažného záväzku dlžníka ako vystaviteľa zmenky, vyplývajúceho z tejto úverovej zmluvy voči veriteľovi ako remitentovi, vystavil vystaviteľ zmenku, v ktorej nie sú vyplnené zmenková suma a dátum začiatku úročenia zmenkovej sumy. Zmluvné strany sa dohodli, že zmenkovú sumu vyplní na zmenke remitent najskôr v deň, kedy sa stane celý dlh splatný okamžite, t. j. keď dlžník neuhradí včas štyri po sebe idúce splátky, prípadne uhradí len časti splátok, alebo neuhradí včas poslednú splátku, alebo časť poslednej splátky. Zmenková suma bude pozostávať zo sumy všetkých peňažných nárokov veriteľa voči dlžníkovi, ktoré veriteľovi vzniknú ku dňu vyplnenia zmenky. Dátum začiatku úročenia zmenkovej sumy vyplní na zmenke remitent tak, že ním bude deň, kedy sa stal splatný celý dlh. V zmysle týchto Všeobecných podmienok bola dňa 29.06.2011 vystavená neúplná zmenka (blankozmenka), kde spoločnosť K., s.r.o. vystupovala ako remitent a žalovaná ako vystaviteľ. Vzhľadom na to, že žalovaná úver nesplácala riadne a včas, vyplnila spoločnosť K., s.r.o. zmenku v zmysle dohody o vyplnení zmenky na sumu 550,23 eur s dátumom začiatku úročenia od 30.01.2013. Spoločnosť K., s.r.o. následne indosovala zmenku na žalobcu. V čase uzatvorenia zmluvy o úvere a vystavenia zmenky zákon výslovne zakazoval

zabezpečiť spotrebiteľský úver zmenkou (§ 17 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z.), preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca uplatňuje svoju pohľadávku v rozpore so zákonom, a preto žalobu zamietol ako nedôvodnú.

2. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca prostredníctvom svojho advokáta a navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie, a to z týchto dôvodov: Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením úverovej zmluvy a exekučného spisu, teda nad rámec oboznámenia predloženej zmenky a toto ďalšie dokazovanie vykonal bez návrhu účastníkov, pričom neboli splnené podmienky ustanovenia § 120 ods. 1 posledná veta Občianskeho súdneho poriadku pre výnimočné vykonanie nenavrhaných dôkazov. Vo veci súd mohol a mal rozhodnúť len na základe predloženej zmenky, a to aj vzhľadom na koncentračnú zásadu, keď podľa čl. 5 ods. 3 a ods. 6 nariadenia č. 861/2007 žalovaný mohol vzniesť námietky voči zmenke, ak tak však neurobil, musia byť akékoľvek iné námietky odmietnuté. Žalobca je majiteľom zmenky na základe indosamentu a nie je účastníkom akéhokoľvek spotrebiteľského vzťahu. Záväzok zo zmenky je samostatným abstraktným záväzkom, čo súd prvej inštancie ignoroval a neaplikoval ustanovenia zmenkového a šekového zákona (č. 191/1950 Sb.). Predovšetkým ignoroval ustanovenie § 17 citovaného zákona, podľa ktorého „kto je žalovaný zo zmenky, nemôže robiť majiteľovi námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastných vzťahoch k vystaviteľovi alebo k predošlým majiteľom, okrem, ak majiteľ pri nadobúdaní zmenky konal vedome na škodu dlžníka.“ V zmenkových vzťahoch tak žalovaný nie je oprávnený vznášať voči majiteľovi zmenky tzv. kauzálne námietky z vlastných vzťahov s pôvodným majiteľom zmenky. Ak tak nemôže činiť žalovaný, tým menej tak môže činiť sám súd. Vychádzajúc z rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 22.08.2002, sp. zn. 25Cdo 1839/2000 mal žalobca za to, že zmenkový záväzok je úplne samostatný a oddelený od záväzku, ktorý bol dôvodom jeho vzniku. Ani pri zabezpečovacej zmenke tak nie je daná jej akcesorická povaha k inému záväzku. Zmenkový záväzok je priamy, bezpodmienečný, nesporný, abstraktný, samostatný a celkom nezávislý aj od existencie zabezpečovanej pohľadávky. Napadnuté rozhodnutie považoval žalobca za nesprávne aj preto, že súd prvej inštancie vychádzal zo skutočností, že žalovaný so spoločnosťou K., s.r.o. uzatvoril zmluvu o úvere, že zmenka, ktorá je predmetom tohto konania, je zabezpečovacou zmenkou, a že žalovaný uzatvoril zmluvu o úvere ako spotrebiteľ. Tieto skutočnosti však neboli tvrdením ani jednej strany konania, súd ich vyabstrahoval z dokazovania, ktoré si sám navrhol a nemožno ich považovať za nesporné. Žalobca napokon uviedol, že nebol správny ani záver súdu prvej inštancie o neprijateľnosti dohody o vyplňovacom práve, pretože samotný zákon o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z. z. pripúšťal vystavenie blankozmenky na zabezpečenie spotrebiteľského úveru. Na podporu svojich tvrdení citoval rozhodnutia Krajského súdu v Prešove a Krajského súdu v Banskej Bystrici. Uvedené dôvody odvolania žalobca právne kvalifikoval podľa ustanovení § 365 ods. 1 písm. d) Civilného sporového poriadku (CSP) (iná vada s následkom nesprávneho rozhodnutia vo veci), § 365 ods. 1 písm. b) CSP (porušenie práva na spravodlivý proces) a § 365 ods. 1 písm. h) CSP (nesprávne právne posúdenie veci).

3. Žalovaná sa k odvolaniu nevyjadřila.

4. Podľa čl. 19 nariadenia č. 861/2007, pokiaľ toto nariadenie neustanovuje inak, európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu sa riadi procesným právom členského štátu, v ktorom sa vedie konanie. Pokiaľ ide o procesné právo účinné v Slovenskej republike, po podaní žaloby na súde prvej inštancie (dňa 23.06.2016), ešte pred prvým úkonom súdu prvej inštancie, došlo k zmene právnej úpravy sporového konania, keď dňa 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorý okrem iného zrušil zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (O.s.p.). V prechodných ustanoveniach (§ 470 ods. 1, ods. 2) CSP stanovil, že ak neustanovuje inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti s tým, že právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. V zmysle tohto ustanovenia odvolací súd postupoval podľa nových procesných ustanovení CSP.

5. Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ktorého dôvody sú správne (§ 387 ods. 2 CSP) a odvolací súd k tomu dopĺňa nasledujúce:

6. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná nevzniesla kauzálne námietky voči uplatnenému zmenkovému nároku. Súčasne je zo spisu zrejmé, že zmluvu o úvere a všeobecné obchodné podmienky, ktoré pre potreby rozhodnutia vykonal ako dôkaz súd prvej inštancie, nenavrhol ako dôkaz žiadna zo strán konania. Súd prvej inštancie obstaral tieto listiny z vlastnej iniciatívy z ním vedeného exekučného spisu, ktorý si pripojil. Pred rozhodnutím vo veci upovedomil účastníkov, že tieto dôkazy mieni vykonať k zisteniu okolností kauzy zmenky, listiny im zaslal a poskytol im lehotu na vyjadrenie sa k týmto dôkazom.

7. Jedna zo zásadných odvolacích námietok žalobcu tkvie v tom, že použitý procesný predpis, v tomto prípade nariadenie č. 861/2007, neumožňuje súdu za daných procesných okolností (keď žalovaný nevzniesol námietky voči zmenke) rozhodnúť inak ako vyhovujúcim rozhodnutím a nie je možné vykonávať dôkazy, ktoré žiadna zo strán nenavrhol. Tento názor je principiálne nesprávny. Cieľom nariadenia č. 861/2007 je zjednodušiť a zrýchliť cezhraničné konania s nízkou hodnotou sporu a na ne nadväzujúce vykonávacie konania (porov. čl. 1 nariadenia), ale v žiadnom prípade nie vylúčiť v konaniach s nízkou hodnotou sporu ochranu spotrebiteľa, keďže vysoká úroveň ochrany spotrebiteľov je jedným zo základných princípov Európskej únie a je ustanovená aj v primárnom práve (čl. 12, čl. 169 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, čl. 38 Charty základných práv Európskej únie). Preto aj v európskom konaní vo veciach s nízkou hodnotou sporu je potrebné zachovať vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa, a to aj prostredníctvom vykonávania dôkazov ex offio na zistenie, či predmet konania nesúvisí so spotrebiteľskými vzťahmi, ak to vnútroštátny procesný predpis umožňuje. Žiadne ustanovenie nariadenia č. 861/2007 (ani jeho čl. 5 a čl. 7 ods. 3) nevylučuje takéto skúmanie spotrebiteľského charakteru právneho vzťahu, ktorý je predmetom konania, a to aj v prípade, ak je žalovaná strana prípadne nečinná a nedoručí súdu odpoveď na žalobný návrh. Pre taký prípad čl. 7 ods. 3 nariadenia ustanovuje len toľko, že súd má aj napriek nečinnosti žalovaného konať a vydať rozsudok; to však neznamená, že vydaniu rozsudku nesmie predchádzať ex offio preskúmanie, či nejde o spotrebiteľský vzťah. Nariadenie č. 861/2007 ďalej v čl. 9 ods. 1 ustanovuje, že súd určí spôsob a rozsah vykonávania dôkazov potrebných na rozhodnutie podľa pravidiel, ktoré sa vzťahujú na prípustnosť dôkazov. Keďže nariadenie žiadne pravidlá o prípustnosti dôkazov neobsahuje, v súlade s citovaným ustanovením čl. 19 je potrebné riadiť sa procesným právom Slovenskej republiky.

8. I keď vo všeobecnosti procesné predpisy civilného sporového konania prenechávajú do značnej miery smerovanie konania v dispozícii účastníkov konania, súd nie je a nemôže sa stať iba automatom na vytvorenie exekučného titulu vychádzajúcim iba z formálnych náležitostí podkladov rozhodnutia. V akokoľvek formalizovanom procesnom postupe musí súd dbať, aby neprestal byť orgánom ochrany práv. Ani zrýchlený procesný postup tak nemôže za žiadnych okolností viesť k vydaniu rozhodnutia, ktoré by učinilo vykonateľným nárok založený na takých excesoch, ako je zjavná absolútna neplatnosť právneho úkonu, zneužitie práva, šikanózný výkon práva a podobne. Tomu zodpovedá jednak žalobcom citované ustanovenie § 120 ods. 1 posledná veta Občianskeho súdneho poriadku (možnosť súdu výnimočne vykonať aj iné dôkazy než navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci) a jednak aj § 295 Civilného sporového poriadku, ktorý sa na predmetné konanie vzťahuje od 01.07.2016 (možnosť súdu vykonať a dokonca povinnosť súdu aj bez návrhu obstaráť aj dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci). Nebolo by možné považovať za spravodlivé také rozhodnutie, ktoré by súd vydal napriek závažným principiálnym pochybnostiam o dôvodnosti uplatneného nároku iba preto, že bol dodržaný procesný postup, ktorý sám osebe dovoľuje uplatnenému nároku vyhovieť.

9. Vzhľadom na vyššie uvedené bol súd prvého stupňa aj v procese podľa nariadenia č. 861/2007 oprávnený rozhodnúť inak ako vyhovením žalobe a bol oprávnený aj na vykonanie nenavrholých dôkazov, pretože boli nevyhnutné pre také rozhodnutie vo veci, ktoré zabránilo aprobovaniu zjavne neprimeraného použitia zmenky v spotrebiteľskom vzťahu. Nebolo možné ponechať bez povšimnutia, že samotná listina žalobcom predloženej zmenky obsahuje údaje, z ktorých vznikajú závažné pochybnosti o kauzálnom vzťahu zmenky, a teda aj pochybnosti, či predložená zmenka skutočne zaväzuje žalovaného k plneniu na jej základe. Je nepochybné, že zmenka bola vydaná na rad spoločnosti K., s.r.o., o ktorej je z verejného registra (obchodný register) zrejmé, že je poskytovateľom úverov, a že nie je bankou. Súčasne zmenka obsahuje číselný údaj totožný s číslom zmluvy o úvere (pričom dátum vystavenia zmenky je totožný s dátumom podpisu zmluvy o úvere), ktorá bola súdu prvej inštancie známa z iného konania. Zo samotného obsahu zmenky sa s vysokou pravdepodobnosťou javilo, že zmenka sa týka spotrebiteľského vzťahu (§ 52 Občianskeho zákonníka). S uvedenou sumou znalostí získaných zo samotnej zmenky a obchodného registra je potrebné akceptovať

danosť objektivných významných pochybností súdu o použití zmenky v súlade s právom. Odstránenie týchto pochybností bolo nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Preto bol súd prvej inštancie oprávnený vykonať za účelom odstránenia uvedených pochybností ďalšie dokazovanie, a to aj ex offa. Toto ďalšie dokazovanie však nevykonával na preukázanie tvrdení, ktoré by boli neprípustne dovodzované súdom bez ich pôvodu od účastníkov, ale iba na odstránenie pochybností vyplývajúcich priamo z najvýznamnejšieho dôkazu predloženého žalobcom, teda zo zmenky. Uvedený postup je v súlade so zjednocujúcim stanoviskom č. 93/2015, ktoré vyplynulo zo spoločného zasadnutia občianskoprávného a obchodného kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20.10.2015, podľa ktorého v prípade, ak z akýchkoľvek okolností prejednávanej veci vyplynie konajúcemu súdu súvislosť s nekalou povahou, či neprípustnosťou uplatneného nároku, je tento ex offa povinný zabezpečiť prieskum nároku v intenciách možnej absolútnej neplatnosti úkonu, v ktorom má nárok základ. Ak je vystaviteľom zmenky spotrebiteľ, je možné túto skúmať až po úroveň dohody o vyplňovacom práve, aplikujúcu právnu úpravu, platnú a účinnú v čase, kedy bola zmenka vystavená.

10. Súčasne spôsob vykonania dokazovania, zvolený súdom prvej inštancie, zabezpečil stranám možnosť vyjadriť sa k dôkazom a nedošlo pri ňom k odňatiu možnosti konať pred súdom. Oboznámenie strán konania so zámerom súdu vykonať dokazovanie konkrétnym listinným dôkazom a ku konkrétnej skutočnosti, za súčasného zaslania listinného dôkazu stranám a poskytnutia lehoty na vyjadrenie, je ústavne konformný spôsob dokazovania, ako to konštatuje Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze II.ÚS 499/2012 zo dňa 10.07.2013.

11. Popri procesných aspektoch konania je druhý zásadný odvolací dôvod založený na povahe uplatneného nároku ako nároku zo zmenky, teda špecifického nároku vyžadujúceho na jeho preukázanie v zásade len listinu zmenky. Tu žalobca tvrdí, že svoj nárok dostatočne preukázal platnou zmenkou a poukazuje na nadobudnutie zmenky indosamentom a jeho účinky vylučujúce voči nemu obranu vychádzajúcu z kauzy zmenky. Dokazovanie ďalších skutočností súdom prvej inštancie považuje preto za neprípustné.

12. Z hľadiska skutkového sú pre posúdenie vecnej správnosti výroku napadnutého rozsudku podstatné dve skutkové okolnosti: danosť prevodu zmenky indosamentom a pôvod zmenky v spotrebiteľskom vzťahu (na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere). Indosament je tvrdý žalobcom a je zrejмый aj zo zmenky. Čo sa týka pôvodu zmenky v spotrebiteľskom vzťahu, k prípustnosti dokazovania tejto skutočnosti sa odvolací súd vyjadril vyššie. Vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie (najmä na základe zmluvy o úvere z 29.06.2011 a všeobecných podmienok poskytnutia úveru) považuje odvolací súd pôvod zmenky v spotrebiteľskom vzťahu za daný, keď postavenie spoločnosti K., s.r.o. ako dodávateľa a žalovanej ako spotrebiteľa, ako aj vystavenie zmenky za účelom zabezpečenia poskytnutého úveru plne zodpovedá obsahu zmluvy o úvere, a to napriek tomu, že v zmluve o úvere je zaznačená kolónka účelu úveru „na výkon zamestnania“. Z úradnej činnosti sú súdom známe zmluvy uvedeného veriteľa (v počte niekoľkých desiatok) a takmer v každej takejto zmluve uzatváraanej v danom období (2009-2011) je pri dlžníkovi, ktorý nie je podnikateľ, uvedený účel na výkon povolania alebo zamestnania. Pritom v iných konaniach (najmä v exekučnom konaní) boli mnohé tieto zmluvy už právoplatnými rozhodnutiami súdu označené za zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Preto mal súd dôvodné pochybnosti o skutočnom účele poskytnutia úveru. Keďže pri pochybnostiach o obsahu zmlúv platí výklad pre spotrebiteľa priaznivejší, súd musel dospieť k záveru, že dôkazné bremeno na preukázanie toho, že úver bol v danom prípade poskytnutý na výkon zamestnania zaťažuje toho, kto takúto skutočnosť tvrdí. Keďže účel vyznačený v zmluve („na výkon zamestnania“) súdu prvej inštancie preukázaný nebol (napriek tomu, že súd zaslal zmluvu o úvere a ďalšie listiny stranám konania s upozornením, že na ich základe bude skúmať okolnosti kauzy zmenky), súd správne vychádzal z toho, že uvedený úver bol poskytnutý na súkromné účely (teda na iný účel ako na výkon povolania, zamestnania, podnikania). V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na uznesenie Krajského súdu v Trnave z 23.02.2010, sp. zn. 10CoE/5/2010-46, či na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 4CoE/206/2012 zo dňa 28.06.2013. V prípade pochybností o tom, či ide o spotrebiteľskú zmluvu, má dôkazné bremeno na preukázanie nespotebiteľského charakteru zmluvy dodávateľ (veriteľ), resp. ten, kto o toto tvrdenie opiera svoju argumentáciu. Existujúce pochybnosti treba odstrániť spôsobom bežným pre dôkazné konanie, čo znamená, že aj nespotebiteľský charakter zmluvy musí byť preukázaný spôsobom nevzbudzujúcim odôvodnené pochybnosti. Bezpečným preukázaním nemôže byť, resp. nie je len všeobecný údaj o uzavretí zmluvy (poskytnutí úveru) na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania, ktorý neposkytuje odpoveď na otázku, aké je povolanie (zamestnanie)

dlužníka a aký konkrétny súvis s takýmto povolaním, zamestnaním, či predmetom činnosti dlužníka má uzavretie príslušnej zmluvy. Pri nepreukázaní nespotrebitelského charakteru poskytnutého úveru je potrebné považovať úver, poskytnutý žalovanej spoločnosťou K., s.r.o., na základe zmluvy o úvere z 29.06.2011 za spotrebitelský úver.

13. Medzi spoločnosťou K., s.r.o. a žalovanou teda došlo - ako súčasť zmluvy o spotrebitelskom úvere - k dohode o vystavení zmenky a o jej vyplnení (bod 13 všeobecných podmienok poskytnutia úveru). Zmluva o spotrebitelskom úvere s touto zmluvnou podmienkou (dohodou o vystavení zmenky a jej vyplnení) bola uzavretá dňa 29.06.2011 a v ten istý deň bola vystavená zmenka. Zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebitelských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov však v § 17 ods. 3 s účinnosťou od 01.01.2011 výslovne zakazoval v súvislosti s poskytovaním spotrebitelského úveru splniť dlh, alebo zabezpečiť jeho splnenie zmenkou alebo šekom. Súd prvej inštancie preto správne uzavrel, že vystavenie zmenky na zabezpečenie alebo na splnenie dlhu zo zmluvy o spotrebitelskom úvere už v tom čase odporovalo zákonu. Dohoda o vystavení zmenky a o jej vyplnení, rovnako ako samotná zmenka, je tak pre porušenie zákonného zákazu ustanoveného v § 17 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Neplatnú zmenku nemožno platne indosovať, preto súd prvej inštancie správne žalobu zamietol. Ak žalobca v odvolaní namietal, že zákon č. 258/2001 Z. z. pripúšťal vystavenie blankozmenky na zabezpečenie spotrebitelského úveru, odvolací súd uvádza, že žalobcom citovaný zákon bol zrušený zákonom č. 129/2010 Z. z. (s tým, že podľa § 25 ods. 5 zákona č. 129/2010 Z. z. ustanovenia dovtedajších predpisov sa vzťahovali na zabezpečenie nárokov veriteľa zo spotrebitelského úveru zmenkou alebo šekom len do 31.12.2010, nie po 01.01.2011), teda je neaplikovateľný na zistený skutkový stav v danej veci.

14. Na základe týchto záverov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

15. V odvolacom konaní mala plný úspech žalovaná, ktorá však bola v odvolacom konaní nečinná, teda jej žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli, preto odvolací súd žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

16. Toto rozhodnutie bolo senátom krajského súdu prijaté jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).